

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΚΟΡΛΙΕ ΖΟΥΒ

Μια γυναικεία συγγουέλλα

[Σελίδες από το 'Ημερολόγιο του κατασκόπου Τζών Χήρστ, ο οποίος δολοφονήθηκε στην έρημική βίλλα του, στη Μευριγιόν, την .. Αύγουστου 1932, χωρίς ν' άνακαλυφθούν μέχρι σήμερα οι έγκληματάρια]

Έην είδα ένα θολό άπόγευμα νά περνά, τυλιγμένη σέ μιά μακρινά κάπα, άπό τό δρόμο πού άπλώνεται σάν σφίδι κάτω άπό τήν ψηλή τοπιθεσία, στήν όποία είνε χτισμένη ή βίλλα μου. Δέν μπόρεσα νά διακρίνω τό πρόσωπό της και νά καταλάβω άν ήταν νέα ή περασμένη στά χρόνια, ώμορφη ή άσχημη. Μά ή ξαφνική εμφάνισή της γυναικάς στής μέσα στή μελαγχολία του φθινοπωρινού εκείνου δειλινού, έρεξε τήν καρδιά μου σέ μιά παράξενη ταραχή.

Άπό τόν καιρό, πού φεύγοντας άπό τήν Άγγλία, έγκατεστάθηκα στή Μευριγιόν, τό μικρό αυτό γαλλικό παραθαλάσσιο χωριό, κ' έπιασα μιά βίλλα σέ μιά έρημική τοπιθεσία. Ζώ μόνος μου, χωρίς συντροφιά, γοούς κομμά διασκεδάσι... Μά, όχι, όχι! Δέν είπα τήν άλήθεια. Έχω ένα σύντροφο στή μοναξιά μου, ένα σύντροφο πού δέν ν' αφήνει ούτε στιγμή άπό τό πρωί ως τό βράδυ μέ τό ψιλόβροχο ταραχούδι του, —τή θάλασσα, τήν άπέραντη θάλασσα, τόν Άτλαντικό Ωκεανό, πού άπλώνεται κάτω άπό τόν εξώστη τής βίλλας μου, ξεδιπλώνοντας τά κύματά του λίγα μέτρα μακρινά άπό τό δρόμο, άπό τόν όποιο είδα νά περνά, ένα θολό άπόγευμα, μιά γυναικεία σιλουέττα, τυλιγμένη σέ μιά μακρινά κάπα...

Είμαι κωφασμένος, τρομαρά κουρασμένος. Τά τέσσερα χρόνια, πού πέρασα ως κοπάκοπος, κατά τή διάρκεια του μεγάλου πολέμου, μέ τσάκιασιν, μού κλόνησαν τό νευρικό σύστημα, μ' έκαναν νά γεράσω πέρωρα. Όποιος δέν άνακατιόθηκε στόν πολύπλοκο αυτό μηχανισμό πού λέγεται «Κατασκοπεία», δέν μπορεί νά καταλάβη πόση άγωνία, πόση άδυναμή ύπαιέντασι των νευρών, πόση διανοητική έξαρσι δοκιμάζουν οι μυστικοί πράκτορες, οι άνθρωποι πού πολεμούν όχι μέ χειροβομβίδες και δολοπολύβια, αλλά μέ τή δύναμη του μυαλού τους...

Γιατί όμως νά τά ξαναθυμάμαι όλα αυτά; Άσχησα τήν πατρίδα μου και ήρθα και κάθησα στήν έρημική αυτή βίλλα, όσο τό δυνατό πού μακρινά άπό τους ανθρώπους—κοιτά στή θάλασσα, πού ναυοορίζει όλους τους πόνους και άποκομίζει όλες τις θλίψεις...—άκριβώς για νά ξεχάσω τά περασμένα, νά ξανάβρω τήν πνευματική και ψυχική μου έλευροπία...

Ξαφνικά, όμως, μιά γυναικεία σιλουέττα πέρασε άπό μπροστά μου σάν καπνός μέσα στή θολή ατμόσφαιρα ενός φθινοπωρινού άπογευμάτος, και χάθηκε σάν καπνός...

Γιατί ή σιλουέττα αυτή νά μέ εΐξη σέ παραγή; Γιατί ή παρουσία μιάς γυναικάς νά μέ κάνη νά νοσταλγήσω τόν κόσμο πού τόν άπαρνήθηκα—νά μέ κάνη νά λανταρήσω τις μεγάλες, τις πολυθόρυβες και φωτισμένες πολιτείες, στις όποιες έασιλεύουν τό ήρωμα και τό γέλιο τής γυναικάς; Οά ήταν πολύ νόστιμο άλήθεια, άν ένώ, ο Τζών Χήρστ, ένας άπό τους πού ψύχοαιμους κατασκόπους τής Άγγλίας, νά έρωτεύθουν παρά τή θέλησί μου

μιά σκιά...
Θυμάμαι τώρα πώς ούτε ή Σόνια δέν μπόρεσε νά μέ σαηνεύσει. Καμένη Σόνια! Πού νά βρίσκεται τώρα, τί νά κάνη, άραγε... Ήταν ή ώριμότερη γυναίκα πού γνώρισα στή ζωή μου... Ήταν Γερμανίδα... Μικρή άκόμα—δεκαοχτώ μόναχα χρονών... Γινήκαμε μαζί φίλοι στό Δίσερπουλ, στή 1917... Προσπάθησε νά μέ σαηνεύσει, νά μέ κατακτήσει... Χαμένοι όμως πήγαμε εί κόποι της... Η «Ίντέλιτζενς Σέρβις» μού είχε αναθέσει τότε ν' άνακαλύψω μερικούς ύστριακούς κατασκόπους, πού είχαν έγκαταστήσει τό σποτηγείο τους στό Δίσερπουλ. Έπιασα στενές γνωριμιές μέ τή Σόνια, μέ τήν έλπίδα ότι θα υπορούσει νά μου φανή χρησίμη στήν άποστολή μου, γιατί συχνά τήν άκουσα νά μιλά μέ πειροφρόνησι νά τους πατιούτες της... Φαίνεται πώς εκείνη μ' έρωτεύθηκε... Μού έδωσε πολύ... Κατάλαβαινα πώς θα μπορούσα νά τήν αγαπήσω... Μά δέν είχα ούτε καιρό, ούτε μυαλό για αισθηματικές τρυφερότητες... Και αντίσταθηκα μέ παγερή άδιαφορία στόν ξανθό πειρασμό...

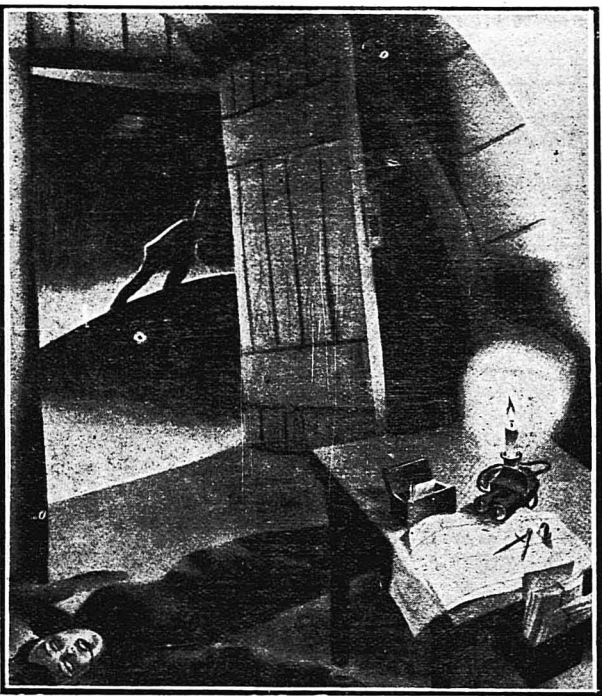
Μιά μέρα, τήν έχασα άπό τό Δίσερπουλ... Και άργότερα έμαθα, πώς ή κοπέλλα αυτή ήταν ή άρχηγός των ύστριακών κατασκόπων, πού δέν μπόρεσα νά τους άνακαλύψω!...

Τί μ' έχει πιάσει;
Γιατί κάθε βράδυ, μόλις άρχίζει νά βραδυάξη, στέκμαι στόν έξώστη τής βίλλας μου και κυττάζω μ' άγωνία τό δρόμο, μέ τήν έλπίδα νά δω νά περνά και πάλι ή γυναικεία σιλουέττα μέ τή μακρινά κάπα;

Γιατί νοιάθω ένα παράξενο και άναίτιο πόνο στήν καρδιά; Γιατί αισθάνομαι τόσο έντατικά τήν ανάγκη μ' αφήσω τό κεφάλι μου νά γείρη σ'ένα γυναικείο στήθος; Γιατί νά ξαναθυμάμαι και τις πού άσημαντες συνμιλλές πού κάναμε μέ τή Σόνια—τόν καιρό άκόμα πού ή Γερμανία στή ήταν για μένα μιά άθωα παιδούλα, τόν καιρό πού κατάλαβαινα ότι θα μπορούσα νά τήν αγαπήσω;

Είνε περασμένα μεσάνυχτα τώρα πού ξανακάθουμαι στό γραφείο μου για νά γράψω στό 'Ημερολόγιο μου τήν παράξενη σκηνή πού είδα πρίν άπό μιά ώρα...

Καθόμουν στόν έξώστη και κυττάζα τ' άσημένα κυματάρια τής θάλασσας, όταν, ξαφνικά, στό φώς της φεγγαροιάς, δέκονα νά μιά μικρή βάρκα νά πλησιάσει στήν παραλία και ν' άρπάξη κοντά σ' ένα βράχο. Άπό πού έρχόταν αυτή ή βάρκα και ποιοί ήταν οι επιβάτες της πού εγγήκανε νά κάνουν ένα νυχτερινό θαλασσινό περίπατο ως τά μέρη μας; Πρόσεξα καλύτερα—άπό τόν έξώστη μου μπορούσα νά δω καλά τί γίνεται στήν άκροθαλασσιά—και λίγο έλειψε νά ξεφανώσω άπό τήν κατάπληξι μου, όταν παρετήρησα νά εγείνη άπό τή βάρκα και νά πηδήσει στήν άμμο μ' έδκινησία ή γυν

Έφυγα σάν τρελλός, αφήνοντας άνοιχτή τήν πόρτα τής καλύθας...

...α κεί α σιλουέττα !... "Υστερα ή βάρκα, στην οποία είχαν μείνει δύο άνδρες—τους έβλεπα καλά—απομακρύνθηκε σιγά-σιγά.

"Ένα σωρό ερωτήματα πλημμύριζαν άμέσως τó μυαλό μου—σχετικά είχα με τή μυστηριώδη άφιξη εκείνης τής σκιάς, με τó σκοπό τής επίσκεψέως τής... Καί, ξαφνικά, χωρίς να καλοσυλλομιστώ τί κάνω, ξαναπήγα στο δωμάτιό μου, πέρασα ένα πανωφόρι, κατέβηκα τρεις-τρεις τις σκάλες, βγήκα από τή βίλλα μου κ' έβρεξα πρós τήν ακροθαλασσιά, προσέχοντας συγχρόνως μήπως με αντίληφθ ή άγνωστη γυναίκα, ενώ κατέβαινα τή βουνοπλαγιά.

Κριμύμενος πίσω από ένα δέντρο, είδα τή σιλουέττα να προχωρησόν τον παραθαλάσσιο δρόμο, γυρνώντας κάθε τόσο τó κεφάλι τής άριστερα και πίσω, σαν να φοβότανε μήπως γίνει αντίληπτή. Τήν παρακολούθησα με μεγάλη προσφύλαξη, βαδίζοντας ανάμεσα στους θάμνους που στόλιζαν τήν άκρη τού δρόμου και, τέλος, είδα τή σιλουέττα να μπáινη σέ μιá καλύβα που βρισκότανε στήν άλλη άκρη τού χωριού. "Η καλύβα αυτή χρησίμευε άλλοτε—καθώς μου είπαν—γιά σταθμός χωροφυλακικής, μά έμενε από καιρό έρημη και άκαταίτητη...

"Η καρδιά μου χτύπησε δυνατά... και με πόνο ανυπόφορο. Τρόμαξα όταν κατάλαβα ότι τó αίσθημα που δοκίμαζα τότε ήταν ζήλια... Δέν μου έμενε ή παραμικρή άμφισβόλια ότι ή γυναίκα εκείνη θά πήγαινε να συναντήσθ στήν έρημη καλύβα τó φίλο τής !...

Περίμενα μά ώρα έξω από τήν καλύβα, χωρίς να δω τήν άγνωστη ν' ή ξαναγαίνη... Καί με τήν καρδιά έθροιά, γύρισα σπίτι μου πικραμένος και άπογοητευμένος, καταλαβαίνοντας ότι από τή στιγμή που δεσώθηκα πώς ή γυναίκα εκείνη άνηκε σ' άλλον, άρχισα να τήν άναπώ μ' άπελπισμένο πάθος !...

...Καί τώρα, ενώ γράφω στο "Ημερολόγιό μου αυτές τις γραμμές, νιώθω τó μυαλό μου να σαλεύη με τή σκέψη πώς ή άγνωστη, ή άγαπημένη μου σιλουέττα, ή γυναίκα που λατρεύω, χωρίς να τήν έχω δει στό πρόσωπο, δέχεται τα έρωτικά φιλή ενός άλλου !...

"Η σιλουέττα ξανάθε με τή βάρκα και ξαναπήγε στήν έρημη καλύβα. Δέν είχα τή δύναμη να τήν άκολουθήσω κ' στή τή φορά... "Εξάλλου, τί είχα να κερδίσω ;... "Εκείνα που έμαθα, μ' έπεισαν ότι δέν έπρεπε να έχω πειά καμμιά έλπίδα...

Σημερώνει... "Απόψε τή νύχτα, μ' έπιασε ή περιέργεια να δω πότε θά έφενγε ή άγνωστη από τήν καλύβα—από τήν άγκαλιά τού άγαπημένου τής. Ναι, με κατέλαβε ξαφνικά ή νοσηρή αυτή επιθυμία. Θέλησα να άνοιξω μόνος μου περισσότερο, με τά νύχια μου, τήν πληγή τής κρυφιάς μου. Καί πέρασα πέντε δολύχρες ώρες καθισμένος στον έξώστη μου, με φλογισμένο μέτωπο, παρ' όλο τó διαπεραστικό κρύο που έκανε, καινίζοντας τή μιá πίπα κατόπιν τής άλλης, άπολαρβάνοντας σαν ααδιστής τó σκληρό μαρτύριο που επέβαλα στον ίδιο τον έαυτό μου...

Κατά τα χαράματα, ή βάρκα που έφερε τα μεσάνυχτα τήν άγνωστη, ξαναγύρισε. Σέ λίγο, φάνηκε στό δρόμο και ή σιλουέττα, έπιστρέφοντας από τήν καλύβα. Πήδησε μέσα στή βάρκα—και τó θραμα χάθηκε μέσα στήν ηρωινή όμίχλη... "Ορθος στον έξώστη, έσφιγγα τις γροθιές μου με άδύναμη άπελπισία !...

Δέν μπορώ πειά ν' άνθίξω σ' αυτό τó μαρτύριο. "Όταν θά ξανάβθ ή σιλουέττα, θά τήν άκολουθήσω, θά μπώ ξαφνικά στήν καλύβα γιά να δω ποιος εινε ό άντρας που τής δίνει ραντεβού εκεί, γιά ν' άπικρυσώ επί τέλους και τήν ίδια στό πρόσωπο και... "Τί θά κάνω ύστερα ; Ούτ' έγώ δέν ξέρω !...

"Η βάρκα με τήν άγνωστη γυναίκα ξανάθε άπόψε. Μόλις ή σιλουέττα πήδησε έξω κ' άρχισε να προχωρησόν πρós τήν άπόμειρη καλύβα, βγήκα πίσω από τó δέντρο που μ' έκρυβε τή στιγμή εκείνη κ' άρχισα να παρακολουθώ τή μυστηριώδη γυναίκα...

"Η σιλουέττα μπήκε στήν καλύβα, χωρίς να μ' αντίληφθ... Περίμενα ακόμα λίγο άπ' έξω. "Αμέσως ώρμησα κ' έγώ πρós τήν καλύβα και άρχισα να χτυπώ τήν πόρτα, φωνάζοντας :

—"Ανοιχτε ! "Ανοιχτε ! Δέν είλας κομμιά άπάντησι. Ξαναβρόντησα τή θύρα. Κανείς δέν μου άνοιξε. Δέν μποροΰν πειά να κρατηθώ. "Έδωσα μιá δυνατή κλωτσιά τής πόρτας, έσπασα τή λευτή κλειδαριά τής και βρέθηκα στό έσωτερικό τής καλύβας... Μά δέν είδα κανένα εκεί μέσα... Μά τί έγινε ή σιλουέττα ; Τήν είδα με τά μάτια μου να μπáινη

εκεί μέσα... Πού είχ πει ; Πού είχε κρυφθ ;

Προχώρησά μηχανικά στή μέση τής καλύβας, προσπαθώντας ν' άνακαλύψω τήν πόρτα κανενός άλλου δωματίου... Σέ μιá στιγμή τά έλέματά μου έπεσαν στό τραπέζι. Καί είδα άνοημένο ένα χάρση τής Γαλλίας, σημεδωμένο έδώ και κεί με κόκκινες μολυβιές... Δίπλα στό χάρση, ήσαν ένας διαβήτης, κυάλια και διάφορα χαρτιά με σημειώσεις σχετικές με τις στρατιωτικές δυνάμεις τής Γαλλίας !

Τότε τά κατάλαβα όλα ! "Η μυστηριώδης γυναίκα, ή σιλουέττα που είχα άγαπήσει, ήταν μιá κατάσκοπος. Καί ή κατάσκοπος αυτή έρχότανε στήν έρημη καλύβα γιά σκοπούς πού άφορούσανε τήν άποστολή τής !

Τó πρώτο αίσθημα που δοκίμασα, μόλις έκανα αυτή τήν άνακάλυψη, ήταν μιá άπέραντη χαρά !... Τί μ' ένδιέφερε άν ή γυναίκα εκείνη κατασκοπέυε τή Γαλλία ! "Εκείνο που μ' ένδιέφερε έμένα ήταν πώς ή σιλουέττα δέν πήγαινε στήν καλύβα γιά να συναντήσθ ένα φίλο τής !... "Η άγνωστη δέν άνηκε σ' άλλον, δέν προοδύσε τή νύχτα τής στήν άγκαλιά ενός άλλου !... "Ένοιωθα τήν επιθυμία ν' έφραμισώ, να τραγουδήσω από τή χαρά μου !

"Ενώ όμως έορωνα γύρω μου άγωνιώδη έλέμματα, προσπαθώντας ν' άνακαλύψω τήν άγνωστη γιά να τής πώ πόσο τήν άγαπούσα, γιά να τή σφιξώ στήν άγκαλιά μου, —ήμουν έτοιμος και να τής άποχεθώ ακόμα ότι θά τήν βοηθήσω σέ ό,τι μου ζητήσει !...—είδα ξαφνικά ένα από τά σανίδια τού τοίχου ν' άνοιγη σιγά-σιγά και να προβάλλ από μέσα ένα χέρι που κρατούσε ένα περίσσοφο. Κεί ή κώνη τού περισσόφου αυτού ήταν γυρισμένη εναντίον μου !...

"Ο τοίχος ήταν κούφιος, σχηματίζοντας μιá κρυψώνα. "Εκεί θά κούρτηκε ή άγνωστη όταν μ' άκουσε να χτυπώ τήν πόρτα, χωρίς να προσφάσθ να κρύψη τó σημεδωμένο χάρση. Καί τώρα ήθελα να με σκοτώσω, γιά να μη τής χάλασω τά σχέδια...

"Η σκέψεις αυτές πέρασαν σαν άστραπή από τó μυαλό μου, ενώ έβλεπα τó περισσόφο να διευθύνεται καταπάνω μου. Οά ήθελα να φωνάξω τής άγνωστης, ό,τι δέν ήθελα τó κακό τής, ότι ήμουν φίλος τής, ότι τήν άγαπούσα... Μά κατάλαβα ότι, πριν προσφάσω ν' άνοιξω τó στόμα μου, εκείνη θά με πυροβολούσε... Καί τότε, ένα τυφλό, σκοτεινό ένστικτο μ' έκανε να μη συλλομιστώ τίποτ' άλλο παρ' μονάχα ότι κινδύνευε ή ζωή μου... "Έβγαλα με άστραυκία ταχύτητα από τήν τσέπη μου τó περισσόφο μου και πρόλαβα να πυροβολήσω πρώτος—ένώ τó μυαλό μου έφροσε με τή σκέψη ότι κείνη τή στιγμή σκότωνα τή γυναίκα που άγαπούσα...

"Ένα ξεφωνητό πόνου άκούστηκε πίσω από τόν τοίχο... Σχεδόν άμέσως, τó σανίδι μετακινήθηκε σαν πόρτα και μιá γυναίκα, σκεπασμένη από ένα μαύρο μαντίλι, έπεσε βαρεία στό πάτωμα... Γονάτωσα δίπλα τής, τρέμοντας δολύχρης, κ' είδα πώς ή σφίρα τήν είχε ερθ' άκριβώς στήν καρδιά... "Όλα στεφρογύρισαν γύρω μου...

...Καί όταν έσκυνα καλύτερα, με δδυνηρή περιέργεια, γιά να δω γιά πρώτη φορά τά χαρακτηριστικά τής άγαπημένης σιλουέττας, έβγαλα ένα ξεφωνητό καταπήλξεως. "Η γυναίκα που ήταν ξελακωμένη νεκρή με προστά μου, ή γυναίκα που σκότωσα, ήταν ή Σόνια, ή άδυσιακή κατάσκοπος, ή άθώα παιδοΰλα, πού είχα κάποτε έρωτευθ ή !... "Ο πόλεμος είχε τελειώσει, μά ή Σόνια εξακολουθούσε να εινε κατάσκοπος.

...Έσφυγα σαν τρελλός από τήν καλύβα, άφώνοντας άνοιχτή τήν πόρτα. Ούτε έγώ δέν ξέρω πώς βρέθηκα στό δωμάτιό μου... Δέν μπορώ ακόμα να ξέρω πώς έρα είχε περάσει από τή στιγμή τού φόνου... Σέ μιá στιγμή, δυος, βγαίνοντας στον έξώστη, γιά να δροσίσω τó φλεγόμενο μέτωπό μου στό δροσερό άέρα, είδα τούς δύο άνδρες που συνώδευαν πάντοτε τή σιλουέττα να μεταφέρουν τó πτώμα τής Σόνιας στή βάρκα—και να χάνονται μέσα στή νύχτα...

Οί δύο εκείνοι βοηθοί τής Σόνιας θά με είδαν να τρέχω πίσω από τήν κατάσκοπο και θά ξέρουν ότι ό δολοφόνος τής Σόνιας μένει τώρα σ' αυτή τή βίλλα... "Ταύος να πρέπει να φύγω... Μά όχι, όχι !... Τώρα που σκότωσα τή σιλουέττα, τή γυναίκα που άγαπήσα μου εινε άδιάφορο άν θά με σκοτώσουν και μένα..."

("Εδώ σημειώνει τó "Ημερολόγιο τού πρώην κατακόπου Τζών Χήρστ, ό οποίος, καθώς είπαμε, δολοφονήθηκε στήν έρημη καλύβα που, χωρίς ν' άνακαλυφθόν μέχρι σήμερα οί έγκληματία...)

"Από τόν έξώστη μου είδα τούς δύο άνδρες να μεταφέρουν στή βάρκα τó πτώμα τής...